17
4-4-1977
250 Kr

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
Arşivinden Bağışlanmıştır
TÜSTAV

MC(卐)'Yİ İKTİDARDAN DÜŞÜRELİM!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
2.4.1977

İÇİNDEKİLER

MC Düşürülmeli 3
Haftanın İçinden 4
Orta Yolcu Değiliz 5
Faşizme Karşı Omuz Omuza! . . 6
Ankara İl Kongresi Yapıldı . . . 7
İlk Adım :
MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM . . 8
Gerçekten Birlik İsteniyorsa . . . 11
Demokratik Merkeziyetçilik . . . 12
Terimler - Kavramlar :
Suçluyoruz 13
30 MART 1972 KIZILDERE . . . 16

DEVRİMCİ GÖREV VE TAVIRLARIMIZ NE OLMALIDIR?

«Sosyalizm lafını çok etmeyelim, sosyalizmi uygulayalım. En iyisi budur.»

Görevin küçüğü büyüğü yoktur. Devrimci kendisine verilen görevi aynı anlayışla yapar. Bütün devrimcilerin şu anda yapmaları gereken en önemli görev elinden geldiği kadar işçiyi, köylüyü örgütlemek ve bilinçlendirmektir. Milli Demokratik Devrime ulaşabilmemiz için emekçi kesimin tek bir yumruk, tek bir yürek halinde faşizme karşı omuz omuza vermesi gerekir. İşçi sınıfının uğraşımızda bizimle birlikte olması için onları bilinç lendirme ve örgütlendirme çabası içinde olmamız gerekir. Örgüt kurulmadan ve o örgüt paçaları sıvayıp Türkiye proletaryasına gitmeden, onu bilinçlendirmeden ve onun muazzam bilinçli bir örgüt olarak siyaset alanında ağırlığını koyma olanağını gerçekleştirmeden, sosyalizmi kuramayız.» Sosyalizmi kim kuracak? Sosyalizmi üç beş aydın mı kuracak? Sosyalizmi proletarya kuracaktır. Onları bilinç lendirmeden, örgütlendirmeden sosyalizmi kuramayız. Onları örgütlendirmek için de onlara ulaşabilmemiz gerekir.

Emekçi halkı örgütlendirmek için ne yapacağız? Onlara verilen mücadelenin niteliği ve içeriği anlatılacaktır. Niçin, neden ve kimlere karşı mücadele veriyoruz, bunlar anlatılacaktır. Onlara bağımsızlığın gerekliliğini anlatacağız. «Türkiye toplumunda kapitalist ilişkiler varolduğu sürece, biz dünya emperyalist pazarı sınırları içinde kaldığımız sürece, Türkiye'de kapitalist iliş kileri barındırdığımız sürece, geri dönme tehlikesi, demokratik devrimin bütün kazançlarını yitirme ve yeniden emperyalizmin kucağına düşme tehlikesi her zaman vardır. Bunu anlatacağız emekçi halka. Ve diyeceğiz ki, Türkiye'nin emekçi halkı gerçek mutluluğu demokratik devrimin tamamlanmasıyla değil, sosyalist devrimin tamamlanmasıyla, insanın insan tarafından sömürülmesi olanağının ortadan kalkmasıyla tadacaktır. Ve bu görüşümüze mümkün olduğu kadar çok emekçiyi, sosyalizm davasının gerçek sahibi emekçiyi kazandırmaya çalışacağız. Sosyalizm bilimini öğreneceğiz, öğreteceğiz. Emekçileri bilinçlendirme ve örgütlendirme işini sıkı tutacağız. Bunların hiç birini yapmayıp da sosyalist bilimin emrettiği diyalektik aşamayı inkâr eder şekilde sekter tavırlar alır, sloganlar atarsak o zaman gerçek sosyalist olamayız diyeceğiz.»

Aklımızdan çıkarmamız gereken bir şey daha var. Devrimci tavır takınarak, devrimciliğe sığ mayan hatalar yapmak, hataları art arda yapıp da sonradan özür dilemek, yanlıştır. Bizim görevimiz devamlı hata yapıp özür dilemek değil, en asgari biçimde hata yapma yoluna gitmektir. Böyle hataları tekrarlayıp sonrada devrimci öncülük yapmak iddiası saçmalıktır. Karşı devrimi iyi anlarsak ve Milli Demokratik Devrimi tek başımıza gerçekleştiremeyeceğimizi de bilirsek —ben öncüyüm sen öncüsün— gibi boş tartışmalarla vakit kaybetmeyiz. Sen öncü mü olmak istiyorsun? Git Türkiye proletaryasının kitlesini bilinçlendir, örgütlendir... Bunu başardığın anda öncüsün. Öncü olmanın tek yolu budur, bu boş lafların ötesinde çetin bir görevdir.

Emekçi kitleleri bilinçlendirmek ve örgütlemek henüz önümüzdeki bir görevken vakit kaybetmek yanlıştır. Ustanın dediği gibi «Git milyonlarca işçiyi örgütlendir».

Yaşasın Sosyalizm Yolunda Tam Bağımsız Ve Gerçekten De mokratik Türkiye.

Yaşasın Halkımızın Bağımsız lık Savaşı.

Faşizme karşı omuz omuza.

Mersin'den bir devrimci

BAŞYAZI:

MC Düşürülmelidir

«5 Haziran Erken Seçim Kararı»nın Meclis' den birkaç gün içinde çıkacağını gazeteler yazıyor. Bu konuda CHP ile AP anlaşmaya varmışlardır. İki parti birlikte oy kullandıkları takdirde erken seçime karşı çıkan MSP'nin engellemelerinin boşa çıkacağı anlaşılıyor. Görünüşe göre, MC'nin başı olan parti ile, bu partiyi siyasi cinayetlerin sorumlusu olmakla suçlayan CHP omuz omuza verecekler ve erken seçimi gerçekleştireceklerdir. Gündemde olan sorun erken seçimdir. MC'nin iktidardan düşürülmesinden pek söz eden yok. CHP, AP ile birlikte erken seçime varabilmek için gerekli iç tüzük değişikliğini oylarken MC'nin iktidardan düşürülmesi koşulunu ileri sürmemekte, AP'yi gocunduracak herhangi bir davranışta bulunmamaya dikkat etmektedir.

1977 baharında erken seçimi ilk önermiş olan kimdir? İşbirlikçi sermaye çevrelerinin kodamanları: Sabancı'lar, Vehbi Koç'lar, Odalar Birliği, İşadamları Derneği ve son olarak da Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi Türk - İş'in başındakiler. Bunlar aynı zamanda bir AP - CHP koalisyonunu bunalımdan çıkışın tek yolu olarak önermişlerdir.

MSP Genel Başkanı son basın toplantısında AP ve CHP'nin yabancı danışmanlardan aldıkları emir üzerine erken seçim istediklerini söylemiştir. Bu havada bir iddia mıdır? Pek öyle görünmüyor. Son zamanlarda ABD emperyalizminin ve AET emperyalizminin sözcüleri, Türkiye'de erken seçim istediklerini kuşkuya yer vermeyecek biçimde açıklamışlardır. Dünya Bankası sözcüleri bu yolda beyanda bulundular. AET sözcüsü Emil Noel, NATO sözcüleri hep erken seçim önerdiler Türkiye'ye. AP'den başka MHP gibi, CGP gibi MC iktidarının dayanağı olan faşist cephenin unsurları partiler de uluslararası tekellerin isteği doğrultusunda tutum benimsemiş ve erken seçimi savunmuştur.

CHP'nin olsun, en lehde bir değerlendirme ile küçük burjuva istemler ileri süren ve siyasî demokrasiyi savunan yamalı bohça niteliğinde bir partiden başka birşey olmayan CHP'nin kayıtsız şartsız kuyrukçuluğunu yapan DİSK'in olsun, 1977 baharında erken seçimden yana bir tutum benimsemeleri bu yabancı çevrelerin ve büyük sermayenin bu konuda görüşlerini açıklamalarından sonra olmuştur. CHP ve DİSK'in erken seçim taraftarlığını bir meydan okumaya karşılık yiğitlik gösterisi sayalım. Ancak gerekçe ne olursa olsun erken seçimin yasalaşmasıyla emperyalist tekellerin ve işbirlikçi sermayenin dediği olacaktır. Ve bu çevreler AP ile CHP'nin erken seçimi yasalaştırmak için birlikte oy kullanmalarını, bu çevrelerin başından beri önerdikleri AP - CHP koalisyonu doğrultusunda bir ileri adım sayacaklardır. Haklı olmadıkları söylenemez.

Kimdir erken seçime karşı çıkan? Tüm sağcılık iddialarına karşın, MC ortaklığına karşın bileşiminde olsun, izlediği siyasî çizgide olsun tüm çelişkilere karşın Türkiye'de montajcılığın, işbirlikçi sermayenin ipliğinin pazara çıkmasında önemli katkıları bulunan, olup bittiler yaratarak işbirlikçi sermayenin çıkarlarına ters düşen yatırım zorunlulukları meydana getiren MSP, AET ortaklığına açıkca karşı çıkan özellikle Arap ülkeleriyle sıkı iktisadî bağların kurulmasını savunan MSP; CHP ile koalisyon halinde bulunduğu dönemde koalisyonun sağ kanadını oluşturmasına karşın çok kez uluslararası tekellerin çıkarlarını savunan CHP sağ kanadından bakanlara karşı daha uluscu bir iktisadi politikayı savunduğu artık saptanmış bulunan MSP.

Evet, MC'nin iktidardan düşürülmesi ikinci plana itilmiş ve erken seçim ön plana sürülmüştür. Oysa şu anda Türkiye toplumu için biricik olumlu gelişme MC'nin iktidardan düşürülmesidir. Tam bu sırada MSP Genel Başkan yardımcısı Fehmi Cumalıoğlu «Erken seçimden vazgeçmesi koşuluyla yeni bir hükümet kurulması yolunda MSP'nin CHP'ye yardımcı olacağını» bildirmiştir. MSP sözcüsü «Biz CHP'ye teklifimizi yaptık. Erken seçimden vazgeçsinler yeni bir hükümet kuralım» demiştir. Erbakan da son basın toplantısında «Hem erken seçim, hem de yeni bir hükümete bir arada gidilemez» diyerek, Cumalıoğlu'nu doğrulamıştır.

Bu öneri karşısında CHP'nin önündeki ikilem şudur: ya NATO, Dünya Bankası, AET, Koç, Sabancı ve AP, MHP ve CGP gibi faşist cephe partileriyle işbirliği ederek erken seçimden yana olmak; ya da MSP önerisini dikkate almak, bu önerinin içtenliği, öneride bulunan MSP sözcülerinin kendi örgütleri içinde etkinlikleri yani önerinin ve uygulanırlığı saptandığı anda MC hükümetini düşürmek. Ve zamanında yani bir kaç ay sonra seçime gitmek. Budur ikilem. Burada demokratik güçlerin yararına olan tercihin MC'yi iktidardan düşürmek olduğu açıktır. CHP yönetiminin MSP önerisini dikkate almadan bir MC iktidarı altında erken seçimlere yeşil ışık yakması, «sosyal demokrasimizin» son zamanlarda ne ölçüde sağa kaydırıldığı konusunda, demokratik kamu oyuna bir fikir verecektir.

Haftanın İçinden

HALİT NARİN AKLI

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin düzenlediği basın toplantısında özetle şöyle dedi: «Siyasi partiler hergün seçim varmışcasına vatandaşın zihnini bulandırmasın. Bunalımdan çıkış yolu erken seçim ise buna da taraftarız. Türk-İş vitrinden mal seçer gibi parti seçme telâşından vazgeçsin. Bazı işçi kuruluşlarının (DISK'i kasdediyor), sanki devlet kuruluşları yokmuş gibi, seçim emniyetini sağlıyacağını iddia etmeleri sandık güvenliğini zedeler. Vb. Vb.»

Narin, düşük işçi ücretlerini bile çok buluyor, «istikrardan uzak gergin bir havada müteşebbisin yatırım (!) yapması beklenemez; enflasyonu körüklemeyen bir milli ücret politikasının formüle edilmesinin zamanı gelmiştir» diyor.

Halit Narin, işbirlikçi MC partilerinin kulağını bükerken geçtiğimiz haftanın dört gününde 5 ölü 44 yaralıyı görmezlikten geliyor. Siyasi cinayetler bunlar. Elbetteki bu cinayetlerin baş sorumlusu MC'dir. Uniformasız faşist zorbalar sadece araç. Bunların Narin'in sözünü ettiği «devlet kuruluşlarının» himayesi altında iş gördüğünü bilmeyen var mı? Seçim güvenliğini sağlamak vatandaşa düşüyor. Narin'in önerdiği işçinin somununun küçültülmesidir. Böylelikle sözde «milli ücret politikası uygulanacak, Enflasyon önlenecek (!)»

Tüm alanlarda milli politika uygulamanın, enflasyonu ve belâları önlemenin tek yolu vardır. Narin cinsinden işbirlikçi kapitalistlerin sömürü olanaklarını ellerinden almak.

SEÇİMLE GELEN KARŞI DEVRİM

Hindistan'da uzun yıllardan beri iktidar olan Kongre Partisi seçimi kaybetti. Seçimden en güçlü parti olarak çıkan JANATA HALK Partisi, kongre partisinin sağında ve emperyalist tekellerin etkisinde bir partidir. Yeni iktidarın Amerika'ya sempati besleyen kişilerden oluştuğu, iç ve dış politikada önemli değişikliklerin beklenceceği basında bildiriliyor.

Büyük Hint lideri Gandi'nin ve onun mücadele arkadaşı Nehru'nun başında bulundukları Ulusal Bağımsızlık hareketinin siyasi örgütü niteliğini taşımış olan Kongre Partisi, daha başından birbirine karşıt çeşitli sınıf ve zümrelerin temsilcilerini içeren yamalı bohça niteliğinde bir siyasi örgüt görünümündeydi. Bunun sonucu olarak Kongre Partisi tutarlı bir ilerici politika izleyememiştir. Çelişkilerle dolu iç ve dış politikası sonucu Hindistan'da Ekonomiye hükmeden sömürücü güçler sömürü olanaklarını koruyabilmişler, kimi durumlarda bu olanakları daha da genişletmişlerdir. Örneğin daha Nehru zamanında uygulanan ve milyarlarca rupiye mal olan toprak reformu tarım üreticisinin eline toprağının ve üretim araçlarının geçmesini sağlamadı. Yüzyıllardan beri süren çapraşık sömürü sistemine uygun olarak Hindistan'da büyük toprak sahibi toprağını icarcılara verir. Birinci icarcı icar bedelini bir miktar artırarak ikinci icarcılara toprağı devreder ve ikinci icarcı da üçüncüye, üçüncü dördüncüye ve ilahir... Öyleki toprak sahibiyle elinde çapa toprakta çalışan köy emekçisi arasında bazı durumlarda 11 ila 12 aracı bulunur. Kongre partisinin bedelini ödeyerek yaptığı toprak reformunda toprağın mülkiyeti çok kez toprak sahibinden birinci aracıya geçmiştir. Ve bu «reform» sonucu feodal mütegallibenin iktisadi, siyasi gücü büyük ölçüde artmıştır.

Kongre partisinin son yıllarda sosyalist ülkelerle yakın ilişkiler sürdürmüş olmasının ülke içindeki çelişkili iktisadi politikası üzerinde uzun boylu bir etkisi olmadı. Bu tutarsız politika geniş halk yığınlarının Kongre Partisinden soğuması sonucu verdi. İktidar partisinin son zamanlarda kendi solundaki güçlere karşı da zorbaca davranışı duruma tuz biber ekmiştir.

Amerikancı bir politika izliyeceğini ilân eden Janata Halk Partisinin başa geçmesi bu koşullarda olmuştur. Bu parti demokratik özgürlüklerin savunucusu olarak ortaya çıkmış ve bazı sol kuruluşların, bu arada komünist partisinin bile olumlu tepkisi sağlamıştır.

Bununla birlikte Hindistan'da olan karşı devrim niteliğinde bir değişikliktir. Bunu 1950 lerde CHP'nin DP tarafından iktidardan seçimle uzaklaştırmasıyla kıyaslayabiliriz. 1950 de sağındaki DP ile emperyalizme ve gericiliğe taviz konusunda yarışmaya girişmiş olan bir CHP seçimde yenildi ve işbirlikçi sermaye ile feodal mütegallibenin parlamenter politika alanındaki baş temsilcisi durumunda olan Demokrat Parti iktidara geldi.

Hindistan'dan gelen tüm haberler bundan böyle bu ülkede ABD emperyalizminin etkinliğini artıracağı yolundadır. Bu da iktidar değişikliğinin karşı devrimci niteliğe olduğu konusunda kuşku bırakmıyor. Hindistan halkının gerçek, kurtuluşu, bu ülkede gerçek demokrasinin kuruluşu ancak tüm kent ve köy emekçi yığınlarının gerçek temsilcisi bir iktidarın başa geçmesiyle mümkün olacaktır. Bu da şimdilik kısa vadede gerçekleşeceğe benzemiyor.

POLİTİK SUÇLARDA POLİS SORUŞTURMA YAPAMAZ

Adana 2. Ağır Ceza Mahkemesi geçtiğimiz haftalar içinde önemli bir karar almış bulunmaktadır. Bu karara göre, politik suçlarda hazırlık soruşturmalarının ancak savcılar tarafından yapılabileceği hükme bağlanmıştır. Gerçekten de Ceza Muhakemeleri Usulü Yasasında ideolojik amaçlı suçların soruşturmalarının Savcılıklarınca ve bunların bulunmadıkları durumlarda Sorgu Yargıçları tarafından yapılması öngörülmüştür.

Bilindiği üzere bugüne kadarki uygulamalarda politik suçlarda soruşturmalar daima polis aracılığı ile yapılmaktaydı. Ve polisin kullandığı yöntemler bellidir: İşkence, hakaret ve daha nice yasa dışı uygulamalar. Meğer, değil sanığı dövmek polisin siyasî soruşturmalarda sorgu sormaya bile yasal hakkı yokmuş.

Adana Ağır Ceza Mahkemesinin demokratik nitelikdeki kararının uygulamada uzun boylu değer taşıyacağı kuşkuludur. Adli mercilerin kararlarını çiğnemeği adet edinmiş bir MC iktidarı baştadır. Nice Danıştay kararı uygulanmıyor. En yetkili hukukçular MC'nin yargı gücüne ters düşen tutum ve davranışlarıyla Anayasa suçu işlediğini kanıtlamışlardır. Ama biz gene de Adana Ağır Ceza Mahkemesinin bu kararını, faşist cephenin yargı organlarını etkileyemidiğini kanıtlaması bakımından olumlu karşılıyoruz.

Biz «Orta Yolcu» Değiliz!

Bugün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de 'sol' da belli başlı üç akım vardır. Bunlardan birincisi, bizim **«Kendi Gücüne Güven!»** diye formüle ettiğimiz sosyalizmin bilimini yaratıcı ruhla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru devrimci çizgiyi, devrimci işçi sınıfının tarihi deneylerinden de yararlanarak saptama çabasında olan, ayağı Türkiye toprağına basan, esas gücünü işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün en bilinçli en aktif kesiminden sağlayan proleter devrimci akımdır. Bu akımın güçlü bir siyasî akım olarak tarihsel gelişmeye damgasını vurması kaçınılmazdır.

Bunun dışında siyasî çizgisini hazır reçeteler halinde iki sosyalist «merkez»den birinden devralma rahatlığı içinde olan doğmatik iki akım daha vardır. Bu akımlar özünde kendi emekçi halkına, işçi sınıfına, yoksul köylülüğüne güvensizliği simgelemektedirler. Ve kendi doğmatikliklerini paylaşmıyanlara «orta yolcu» ismini yakıştırmaktadırlar. Gerçek bu değildir.

Türkiye Merih'de değil yeryüzünde bir ülke olduğuna göre, dünyada olup biten olaylardan etkilenmemesi mümkün değildir. Biz bütün bu olayları, her gelişimi, sorumluluğunu duyduğumuz devrim açısından incelemekle yükümlüyüz. Türkiye devrimini gerçekleştirmenin sorumluluğunu duyan, pasifizmin, doğmatizmin batağına düşmemiş her devrimci, sorunlara özellikle gerçekleştirmekle yükümlü olduğu devrim açısından bakmakla yükümlüdür. Bu proleter enternasyonalizmini reddeden «ulusal sosyalizmci» bir tavır değil, tam tersine proleter devrimci bilimin emrettiği bir tavırdır. Burada «Ben enternasyonalistim onun için ben doğruyum» diye bağıran, ve hazır reçetecilik yapan gerçek proleter enternasyonalist değildir. Enternasyonalist olmanın kriteri «Kendi burjuvazine, Kendi sosyal şövenistlerine karşı gerçekten mücadele yürüten»dir. Enternasyonalistlikle temsilciliği, şablonculuğu hazır reçeteciliği karıştırmakta yarar umanlar vardır bugün. Hazır reçetelerle dünyanın hiçbir yerinde devrim olmamıştır ve olamaz. Türkiye'nin somut durumunu en iyi ve birinci elden bilmek ve bu somut durumun tahlilinden kaynaklanarak bilimsel sosyalizmi yaratıcı bir ruhla ülke şartlarına uygulamak, Türkiye'de devrim isteyenlerin sorunudur ve görevidir. Bu da bilimsel sosyaliz-

min evrensel gerçeğinin ülke şartlarına uygulanması *ve egemen* sınıflar ve arkasındaki güçlere *karşı* mücadelenin doğru tesbiti ile mümkündür. Proleter devrimci tavır budur. Ve bu «orta yolcu» tavır değildir.

Hazır reçeteci her iki akımda «doğru tekdir, benim yanımda yer almalısın» demekte ve kendi şabloncu görüşleri etrafında yer almayanları «Orta yolcu vb.» diye suçlamaktadır. Bu «orta yolculuk» değildir doğmatizmi reddir. Eğer ülke sorunları, devrimin sorunları üzerinde düşünmek, yaratıcı olmak yerine hazır reçeteleri devralmakla devrim olsa idi her halde dünyanın siyasî coğrafyası çok farklı olurdu.

Sosyalist kamp içinde yer alan ve hazır reçeteciler tarafından hiç hata yapmayan, her zaman haklı olan merkezler olarak kabul edilen ve bu tutumlarını da enternasyonalist tavır olarak yutturmaya kalkışanların iddialarına karşılık her iki ülkenin de hataları olabilir. Bu hatalar bizim devrimimizi engelleyici, geciktirici ise yani gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz devrim açısından zorunlu ise eleştirilir. Devrimimiz açısından ders alıcı ve eleştirici tavrı sürdürmek ihmal edilmeyecek bir görevdir. Bu tavrı sürdürürken bu tür hatalı uygulamalara karşı bizdeki pek çok lafazandan, bu ülkenin proleter devrimcilerinin daha duyarlı olduğunu gözden ırak tutmamak gerekir. Bir sosyalist ülkeyi ele alıp yaptıklarını mutlak doğru veya mutlak yanlış diye damgalamak metafizik bir anlayıştır. Eğer bir mutlak doğrudan söz edilecekse bu konuda mutlak doğrunun şu olduğunu söyleyebiliriz: Doğmatizme, şablonculuğa düşmeden, devrimci işçi sınıfının tüm deneylerinden yararlanarak, sosyalizmin bilimini ülke şartlarına yaratıcı bir ruhla uygulamak, ve hedef şaşırtma durumlarına düşmeden, mızrağın ucunu baş düşman ABD emperyalizmine ne onun müttefiklerine doğru çevirmektir.

Bu tavra biz «Ho iŞ Minh Tavrı» veya «Kendi Gücüne Güven!» tavrı diyoruz. Bağımsızlık savaşını zafere ulaştırmış ve günümüzde de bağımsızlık savaşı içinde olan tüm ülkeler devrimcileri tarafından kaçınılmaz olarak uygulanan bu tutumu özetlersek:

Hiç kimseyi (hangiö rgüt,grup ya da şahıs olursa olsun) marksist eleştirinin üstünde tutmamak;

Kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, sözlere değil, somut davranışlara önem vermek;

Bilimsel sosyalizmin bütün insanlığın hizmetinde bir hazine olduğunu, kimsenin hiç bir «merkezin» onu tekeline alamıyacağını bilmek, hazır devrim reçetelerine bel bağlamamak;

Proleter enternasyonalizmine bağlılık, bu alanda payımıza düşeni yapmak, iktidarda veya muhalefette bütün dünyadaki devrimci hareketlerle, özellikle emperyalizmle doğrudan doğruya savaşın devrimci hareketlerle dayanışma;

Sorunları kendi devrimimiz açısından koymak, devrimci eylememizin gerektirmediği kısır polemiklerden, bizantinizmden kaçınmak;

Sosyalizmin bilimini yaratıcı ruhla ülke gerçeklerine uygulamak, böylelikle devrimci çizgimizi saptamak, bu çizgiyi aynı yaratıcı ruhla yığınların eylemine çevirmek.

Bu saydıklarımıza «uluslararası devrimci hareket içinde bilimsel sosyalizm ve proleter enternasyonalizmi temeli üzerinde birliğin yeniden kurulması için «bize düşeni yapmayı görev saydığımızı da eklemeliyiz.

Bu, hem kendi ülkesinin devrimini, hem dünya devrimci işçi sınıfı hareketinin sorumluluğut aşıyan devrimcinin proleter devrimci tavrıdır.

Faşizme Karşı Omuz Omuza!

Faşist saldırıların iyice arttığı şu günlerde, devrimci öğrencilere yapılan saldırılar yoğunlaştı.

Emekçi halkımızın davasına bilinçle sarılan gençliği sindirme politikası Çınarlı Meslek Lisesi öğrencilerine de uygulanmaya başlandı.

Uşak'da, Malatya'da meydana gelen olaylardan güç alan faşist zorbalar iyice azıtarak Çınarlı Meslek Lisesi baskılarını kurmaya çalışıyorlar. Bu okula, Eğitim Enstitüsü ve Ülkü Ocaklarından getirdikleri sabıkalı katillerle gövde ve silâh gösterisi yapmaktadırlar. Fakat Çınarlı Meslek Lisesi'nin devrimci güçleri, kararlı mücadeleleriyle bu komando balonlarına her zaman gereken dersi vermektedir.

Çeşitli görüşlerden devrimcileri bir araya getiren bu olayda; birliği dayanışmayı en iyi ifade eden «FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA» sloganı bize eylemde güç verdi.

Aşağıda bir grup devrimci öğrencinin İzmir'in bütün semtlerinde dağıttığı bildiriyi yayınlıyoruz:

EMEKÇİ, YURTSEVER, HALKIMIZA

Gün geçmiyorki devrimci öğrenciler, işçiler, emekçiler kalleşçe vurulmasın, faşist-polis ittifakının tuzağına düşmesin.

Can güvenliğinden yoksun öğrencileri vurmak, şişlemek veya «kayboldu» diyerek kontrgerilla işkencehanelerine atmak güncel olay durumuna geldi.

Polis amirleri ve iktidar sözcüleri kendi yarattıkları olayların polisi aştığını yayarak ve buna benzer aldatmacalarla 12 Mart benzeri açık faşizme ortam hazırlamaktadırlar. Bunların arkasındaki asıl güç Amerikan Emperyalizmidir. Onun casusluk örgütü olan CİA dır, KONT-GERİLLADIR.

Emperyalizmin uşakları dün Malatya'da, daha önce Uşak'ta ve diğer şehirlerde yarattıklarını Çınarlı Meslek Lisesi'nde de yaratmaya kalktılar.

Çınarlı Meslek Lisesi öğrencileri olarak, Amerikancı, gerici, faşist eğitime karşı çıkmanın devrimci bir görev olduğunun bilincindeyiz. Can güvenliği istemek, öğrenim özgürlüğü istemek, bizim en doğal hakkımızdır. Bu isteklerimiz için en demokratik bir hak olan direnme hakkımızı kullandık.

Amerikancı faşist cephe, polisi üzerimize saldırttı. Direniş gibi bir demokratik hakkı engellemeye çalıştı. Düşmana yapılabileceği gibi üzerimize ateş etti ve göz yaşartıcı bomba attı. Amerikancı faşist cephe elinde bulundurduğu Çınarlı Meslek Lisesi radyosundan yalan haberler yaydı. «Dışardan gelen bir grup dersleri engellemek istemektedir. Ama dersler devam etmektedir.» Diye yayın yaptı. Faşizm daima yalana ve iftiraya baş vurur.

Niçin direniyoruz?

Çünkü; Amerikan Emperyalizminin güdümünde faşist bir ülke istemiyoruz!

Biz, TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK BİR TÜRKİYE'NİN, özgür, başı dik yurttaşları olmak istiyoruz.

Biz Mersinli halkının, analarımızın, amcalarımızın, Santral Halde çalışan emekçi ağabeylerimizin polis saldırısına karşı bizimle omuz omuza olduğunu gördük. Bizimle birlikte «KATİL POLİS», «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» diye haykırdınız. Bundan güç aldık, gurur duyduk!

Gördük ki FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA olursak FAŞİZMİ TUZ BUZ EDERİZ?..

TEP Ankara İl Kongresi

27 Mart 1977 pazar günü Türkiye *Emekçi* Partisi 1. Olağan İl Kongresi yapıldı. Kısa bir geçmişi olan Ankara il örgütü, kongre ile yeni bir güç kazandı ve önündeki çalışma dönemine coşkulu ve azimli olarak girdi.

Kongreye çeşitli kuruluşlardan ve çevre köylülerinden gelen mesajlar da TEP'in emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelede başarı dilekleri vardı.

TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin ülkede ve dünyada siyasal durumu yorumlayan, Türkiye devriminin bazı sorunlarını ele alan ve 2 saate yakın süren konuşması delegeler ve misafirler, ilgi ile dinledi.

İl Yönetim Kurulu adına Ahmet Börüban'ın okuduğu çalışma raporunda ülkemizin Amerikan emperyalizmine bağımlılığı ve Amerikancı faşizm üzerinde uzun uzun durulmuş olduğu görüldü. Raporda, Filipin demokrasiciliğinin tezgahlanmasından siyasal cinayetlere, 12 Mart faşizmine, Kontr-Gerillalara kadar, her taşın altından ABD emperyalizminin çıktığı özellikle belirtiliyordu.

Yine rapor, ülkede zaman zaman üstü örtülü, zaman zamanda açık olarak sürüp giden faşizmin uluslararası finans-kapitalin en gerici en şöven en saldırgan kesimini oluşturan ABD emperyalistlerinin işbirlikçi sınıflar eliyle uygulattığı bir yönetim olarak açıklıyordu. Raporun diğer bölümlerinde, Ankara il örgütünün kısa bir geçmişi olmasına karşın, gerçekleştirdiği somut çalışmalar ele alınmıştı.

Çalışma raporunun eleştiri bölümünde söz olan bazı parti üyeleri, özellikle Ankara il örgütü kurulmadan önce il bürosu olarak geçen çalışma döneminin raporda ele alınmamış olan çalışmalarına değindiler. İşçi olayları içinde ve sendikalar alanında yapılan çalışmaları anlattılar, kazanılmış deneyleri canlı bir biçimde aktardılar.

Bazı üyeler de söz alarak, Ankara il örgütünün eksik yanlarını içtenlikle dile getirdiler ve somut çözüm önerilerinde bulundular.

İl örgütü adına eleştirilere cevap veren sorumlu arkadaş, yapılan eleştirilere ayni içtenlikle teşekkür etti, seçilecek yeni yönetim kurulunun bu eleştirilerden yararlanacağına ilişkin inancını belirtti.

TÜSTAV

İLK ADIM

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM

TEP Ankara II Kongresinde konuşan Genel Başkan Mihri Belli, Partinin hangi koşullarda ve ne amaçla kurulduğunu açıklamış TEP Programının dayandığı tezler konusunda bilgi vermiştir. Belli ayrıca proleter enternasyonalizmi konusuna da değinmiştir. Aşağıda TEP Genel Başkanının konuşmasından bazı pragrafları sunuyoruz.

(...) Biz bir programla çıktık ortaya. Program yeni bir şey değil. 12 Mart'tan önce de (ufak tefek değişikliklerle) benimsenmiş bir programdır bu. Ve bu program 50 yıllık hareketimizin asgari programıdır. Günün şartlarına uygun olarak kelimelendirilmiştir o kadar. Yani görevimiz bu aşamada, Emperyalizme karşı, ulusal bağımsızlığı hedef tutan bir devrimdir, milli devrimdir diyoruz. Devrimimiz bu aşamada Türkiye içinde feodal ilişkiler olarak ne varsa, gericiliğin baş kaynağı olan feodal nitelikde ne varsa onun tasfiyesini amaçlayan devrimdir, yani demokratik devrimdir. Ve bu devrim, sosyalizme, gidişte aşılması mutlaka zorunlu aşamadır.

«Buna karşı çıkanlar vardı 1960 larda bugün de var. Örneğin TİP yönetimi var. TİP yönetimi toprak reformunu içeren, bazı demokratik değişiklikleri içeren bir proğramı benimsemiştir. 1960'larda programda «sosyalizm» lafı geçmiyordu. Ama bir sosyalizm tekerlemeciliğidir tutturdu. (Türkiyede demokratik devrim olmuştur, nasıl olmaz ki biz parti kurmuşuz, demeye getiriyorlardı, biz parti kurduktan sonra ve iktidara doğru yürüdükten sonra gelecek seçimde yarı meclisten bir fazlası bizden olunca iktidar olacağız sosyalizm kuracağız, nasıl «burjuva demokrasisi yok» denebilir bu ülkede) demeye getiriyorlardı. Onlar bu icazetin, emperyalizmin işbirlikçisi egemen güçler tarafından verildiğini anlamıyacak kadar aymazlık içindeydiler. Devrimin niteliği konusunda, strateji konusunda tartışmalar oldu. Tartışmalar bugün de sürüyor. Bu tartışmaların içine, elbetteki düzen demokratik mi, değil mi burjuva anlamda demokratik mi, değil mi sorunu giriyor. Biz, değildir diyorduk. Bu göstermelik demokrasidir diyorduk. Hakiki burjuva demokrasisinin sınıfsal temeli yoktur, iktisadi temeli yoktur. Türkiye'de etkin bir milli burjuvazi yoktur. Türkiyede kapitalist ilişkiler sömürgeci ülkelerin zorlamasiyle girdi, yayıldı. Yani Türkiyede kapitalist ilişkiler toplumun iç gelişmesiyle varılmış bir sonuç değildi. Tanzimattan bu yana Türkiye'de burjuvaziye güvenlik getiren değişiklikler hep sömürgeci ülkelerin, gelişmiş kapitalist ülkelerin, sonradan emperyalistleşen bu ülkelerin zorlamasıyla oldu.

«Bu şartlarda «Türkiyede burjuva demokrasisi olmuştur, gerçekleşmiştir, bundan sonra önümüzdeki aşama sosyalist devrimdir.» Görüşü elbette ki yanlıştır. Buradan çıkıyordu tartışma. Ve dolayısıyla bu güdük, biçimsel burjuva demokrasisinin, parlementosunun anlamı, niteliği konusunda görüş ayrılığı belirmişti sağ oportünizmle aramızda.

Bir Parlementer olanaklara sırt çeviriyor değiliz. **Ama bunu eylemin % 5 bilemedin % 10'nu sayarız. Bir sosyalist parti için asıl eylem fabrikalarda, tarlalarda, kent ve köy emekçisini, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü örgütlendirmek ve bilinçlendirmek ve devrimci eyleme sürmektir. TİP yönetimi bu cins eyleme sırt çevirdi. Gözleri parlamenterden başka şey görmüyordu. Aralarında milletvekili olma yarışına giriştiler. Parlamentoya girdiler ve orada hemhal oldular bu bağımlı kapitalist düzenin politikacılarıyla. Ve bu maskelemek için sağcı tutumu meydanlarda «Sosyalist Türkiye» diye sloganlar attılar.** Onlara göre, Sosyalist Türkiye için yapacağın tek şey seçimden seçime (Amerikan donanması geliyor sularını kirletiyor, ve parsellenmiş Türkiye toprağı, ABD emperyalizmine üs olanak peşkeş çekilmiş, bunları bir yana bırakacaksın) seçimden seçime meydanları doldurup bizim konuşmalarımızı alkışlıyacaksın ve sandık başına gidip bize oy vereceksin. Sosyalist eylem budur demeye getirdiler. Biz buna kesinlikle karşı çıktık.

«Sosyalist Türkiye» sloganı (Elbetteki Sosyalist Türkiye, elbetteki Türkiye halkı sosyalizmde tadacaktır mutluluğu, ama günün devrimci eylemini görmezlikten gelerek, devrimin daha sonraki aşamasındaki hedefine yöneltirsen sen silahını düşmana vuramazsın. O seni vurur.) Biz bu hedef şaşırtmaya karşı çıktık.

Toplum tahlili konusunda da ayrılıklarımız oldu TİP yönetimiyle - TİP yönetimi deyince o dönemde «BİZİM RADYO»yu da katın araya, çünkü mülteci grubu kayıtsız şartsız dışardan kuvvet şırıngası yapma durumundaydı. Bugün de ciddi bir ayrılıkları yok. Bugün, bir çeşit yarışma içindedirler. Sağ oportünizmin üç ayrı grubu. Yani «MÜLTECİLER», TİP ve TSİP. 1960'larda birlik halindeydiler. Ve biz o dönemde «Sosyalizm, Evet. Ama herşeyden önce bir anti-emperyalist nitelikte, anti-feodal nitelikte bir bağımsızlık ve demokrasi savaşı» dedik. Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye sloganını attık. Ve militanca, anti-emperyalist ve anti-feodal nitelikte eylemler koyarak. yolumuzda yürüdük. Kısa zamanda TİP'in tüm Anadolu teşkilatı eridi. Kısa zamanda kentlerde birkaç aydın çevresi, salon sosyalisti dışında tüm etkinliğini yitirdi TİP yönetimi. Haraket bizim proleter devrimci hareketimizdi. (İçinde ayrı ayrı eğilimler olmakla birlikte, bir tek bütün halinde hareket edilen proleter devrimci hareketimizdi. (...)

(...) Milli Demokratik Devrim stratejisi ustaların aşamalı devrim teorisine uygun, Türkiyenin gerçeklerine uygun bir stratejidir. Ama biz şunu da dedik: Milli demokratik devrimle sosyalist devrimi birbirinden ayıramazsın, araya duvarlar çekemezsin, setler çekemezsin. İki devrim içiçedir. Biz bir yandan Milli demokratik devrimin belli başlı görevlerini yerine getirirken, zorunlu olarak sosyalist devriminde görevlerine el atmış olacağız. Ve onları da bir ölçüde gerçekleştireceğiz, Milli bağımsızlık diyoruz, Nasıl olur milli bağımsızlık? Biliyorsunuz bu yeni sömürgecilik çağında ayyıldızlı bayrağı dalgalandırmakla bitmiyor iş. Heryerde bağımsız gibi görünen ulusal devletler kuruyor emperyalizm. Ama kendi işbirlikçilerini ekonominin ve politikanın kilit noktalarına yerleştirerek ve kendisine en bağımlı olan sınıfı egemen kılarak toplumda. Türkiye'de milli bağımsızlıktan söz edebilmek için, işbirlikçi sermayenin, yani bağımlı kapitalist düzenin baş egemen gücü olan işbirlikçi sermayenin, ipleri emperyalist tekellerin elinde olan işbirlikçi sermayenin sömürü olanaklarını elinden almak, yani bu sınıfın alanlarını millileştirmek, ve emekçilerin devletinin sektörüne katmak gerekir dedik. Çünkü ekonomiye hakimse o sınıf, ekonominin kumanda yerlerini ellerinde tutuyorsa, elbette ki politikaya da hükmedecektir. Ve emperyalizm egemenliğini sürdürecektir, bu ülkede. Onun için herşeyden önce işbirlikçi sermayenin alanlarının millileştirilmesi söz konusudur.

Bağımlı kapitalizm diyoruz Bağımlı kapitalizm nedir? Bunu en açık biçimde Türkiye'de görüyoruz. On-onbeş yıl önce bugünkü kadar açık göremiyorduk. Bir kapitalist gelişmeden geçmiştir son 25 yıl içinde Türkiye. Türkiyede bir sürü fabrika, baraj vb. kuruldu yollar açıldı. Ve sanılırdı ki, bir ülkede fabrikalar kuruldumu, dışa bağlımlılık o ölçüde azalır. Oysa ne gördük? Önemli bir kapitalist gelişmeden geçti Türkiye son 20 yıl 25 yıl içinde Türkiye. Ve bu önemli kapitalist gelişme sonunda baktık ki Türkiyenin dış ticaret açığı 3,5 milyar Dolara varmış. Türkiyenin nüfusu 40 Milyon. 40 milyon aşağı yukarı 7-8 milyon aile eder. 3,5 Milyarı 8 milyon aileye böl. Her aile yılda dışarıya karşılığı olmaksızın sekiz on bin liraya yakın bir para gönderiyor. 0,3,5 milyar dolarlık dış ticaret açığının anlamı budur. Gördük ki bu sanayii sürdürmek için dış ticaret açığını büsbütün derinleştirmek gerekiyor. Çünkü kurulan sanayi, emperyalist ülkelerden ithal edilmiş teknolojiyle çalışan, ithal edilmiş ara mal ve ham madde tüketen bir sanayi. Dış ticaret açığını 3,5 Milyara getireceksin ki bugünkü çark dönsün. Ona göre kurulmuş... Bu nedir? Bu kapitalizm değildir. Bu bağımlı kapitalizmdir.

Ve senin ulusal üretim diye eline aldığın herhangi bir ürünü araştırdın mı ithalat bileşimini, şaşırtıcı sonuçlara varıyorsun. Örneğin Anadol arabasının, Murat arabasının (İkiside Türk ismi) araştırma sonunda (ciddi bir araştırma) ithal bileşiminin % 90 olduğu ortayı çıkıyor. (...)

Bunların ulusal sermaye, ulusal sanayi dedikleri şeyin özü budur. İthal malı teknoloji ile ithal malı ham madde ve ithal malı ara mal işle-

yen sanayi. Sen bunları millileştirmezsen, sen bunları gerçekten milli niteliğe kavuşturmazsan iktisadi bağımlılığı nasıl ortadan kaldırırsın? Mecbursun bu millileştirmeyi yapmaya. Millileştirmeyi yaptığın takdirde işbirlikçi sermayenin alanlarını millileştirdiğin takdirde ne yapıyorsun? Yaptığın şey kent'te sosyalizmi kurmaktır. Kentte sosyalizmi koruyorsun. Ne ölçüde? İmalat sanayiinde % 80-90 oranında. Milli Demokratik Devrimle Sosyalist Devrim içiçedir dediğimizde bunu kastediyoruz. Kırsal alanlarda sosyalizm doğrultusunda bu denli hızlı bir gelişme olamaz. Tarımsal alanda elbetteki sen baştan köklü bir toprak reformu yapmaya mecbursun; feodal ağanın ve büyük toprak sahiplerinin iktisadi ve dolayısıyla siyasi gücünü elinden almak için.

Nedir toprak reformu?

Toprak reformu: topraksız yada az topraklı köylüye toprak vermektir, kredi açmaktır, araç vermektir, gübre vermektir, tohumluk vermektir. Nedir bu özünde? Onu küçük burjuva yapmaktır. Ama bu aşamadan geçmek zorunluluğu var. Ve ancak en bilinçli köylüler çevresinde gönüllü iseler buna kollektif çiftlikler, nümune çiftlikleri kurabilirsin yer yer. Ama bu, tarıma sosyalizmin girmesi, kollektifleşmenin girmesi daha uzun süreli, daha sabırlı çalışmaları gerektiren bir süreçtir. Onun için biz «sosyalist devrim» diyemeyiz henüz bu aşamada. Hernekadar sosyalizmi kuruyorsak geniş ölçüde kentte. Devrimin bu ilk aşamasının niteliğini açıkça ifade etmek zorundayız. Sosyalist devrim demek üretim araçlarında özel mülkiyeti kaldırıyorum demektir. Sen onu mu yapıyorsun? Keskin «sol» lafazanlık eder bu sosyalizmdir diyebilirsin. Ama en büyük tehlikedir bir devrimci hareket için keskin «sol» lafazanlık. Ve çok kez sağcı eylemi maskelemeye yarar. Eşyanın adını doğru koyacaksın. Ne yapıyorsun sen? Tüm üretim araçlarının özel mülkiyetine son veriyor musun? Hayır vermiyorsun. Tersine geniş köy emekçileri yığınını küçük burjuvalaştırıyorsun, onları çift çubuk sahibi ediyorsun, zorunlu bir aşama olarak. Demokratik devrimin görevini yerine getiriyorsun. Ve Milli bağımsızlık'ı gerçekleştirme zorunluluğu itiyor seni kentte belli sanayi kollarında, işbirlikçi sanayi kollarında devlet sektörünü kurmağa, dolayısıyla sosyalist kuruluşun ilk adımlarını atmağa. Ama kentte de kaportacı Hasan Usta yanında 3 kişi çalıştırıyor, fork-lift'çi İbrahim usta yanında 2 kişi çalıştırıyor, bunlar da küçük kapitalisttir, sen bunlardan da mı alıyorsun sosyalleştirmenin kapsamına? Bu aşamada sen bunları kucaklıyabilir misin! Memet usta, Kunduracı Ali usta bunların hepsi küçük kapitalist sen bunları millileştirecek misin, alanlarını sosyalize edebilirmisin? Yapabilir misin bunu devrimin bu ilk aşamasında? Hayır! Öyle bir anarşi olurki; içinden çıkamazsın. Onun için kentte de ancak emperyalizmin işbirlikçisi olduğu için ve Milli Bağımsızlığa ters düştüğü için işbirlikçi sermayenin alanlarını millleştireceksin. Milli Devrim gereği yapıyorsun bunu. Henüz sosyalist devrim sloganını atma aşamasına gelmedik. Ne zaman ki, Milli Demokratik Devrimin belli başlı görevlerini gerçekleştireceksin. Bir devrimci süreç içinde ikinci aşamaya geçeceksin ve hem kırda sosyalist kuruluşu gerçekleştireceksin. Budur bizim görüşümüz. Biz bu görüşü savunuyoruz. **O lafta sekter, özünde sağcı, parlematarist TİP yönetimine karşı bu görüşü savunduk.»** (...)

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Mihri Belli konuşmasında proleter enternasyonalizmi sorununa da değinmiş ve özetle şöyle demiştir:

«Bazı çevreler proleter enternasyonalizmini çok yanlış anlıyorlar. Örneğin bir dergi dış heberlerin yorumu sütunlarına Tass Ajansı bültenlerini olduğu gibi geçirmeyi ve Sovyet büyüklerinin resimlerini basmayı proleter enternasyonalizminin gereği sayıyor. Oysa sen kendi devriminin, sorumluluğunu taşıdığın Türkiye devriminin çıkarları açısından olayları yaratıcı bir tutumla yorumlamakla yükümlüsün. Ötekisi şablonculuktur. Tass Ajansı bültenlerinden gerektiğinde alıntılar yapılabilir elbet. Ama dış olayların yorumunda senin söyleyeceğin kendine ait tek sözün yoksa uluslararası alanda Türkiye Proleter Devrimcilerinin söyleyecekleri birşey olmadığı anlamına gelir bu. Bu da proleter enternasyonalizmine ters düşer.

Kendi gücüne güvenme, bağımsız ve yaratıcı tutum proleter enternasyonalizminin gereğidir. Her ülkenin proleter devrimcileri, tüm insanlığın hizmetinde bir hazine olan bilimsel sosyalizmi toplumun gerçeklerine, en iyi kendilerinin bildiği, bilmekle yükümlü bulundukları kendi toplumlarının gerçeklerine, dünyadaki tüm devrimlerin deneylerinden de yararlanarak uygulamakla yükümlüdürler. Ve böylelikle doğru sentezlere varmakla kendi devrimci çizgilerini saptamakla yükümlüdürler. O çizgiyi aynı yaratıcılıkla izlemekle yükümlüdürler. Proleter enternasyonalizmi bunu emreder. Ayrı ayrı ülkeler devrimcileri arasında karşılıklı saygıyı emreder. Her türlü vasilik eğilimine karşı çıkmayı emreder.

Herhangibir merkezi yanılmaz sayarak düşünmeyi ona bırakmak, doğmacılık, şablonculuk, papağanlık proleter enternasyonalizmi ile bağdaşmayan tutumlardır. Türkiye Emekçi Partisi Türkiye devriminin çıkarlarının ülkemizin tüm sosyalist ülkelerle dostluk ve yardımlaşma ilişkileri içinde bulunmasını gerektirdiği, tüm dünyadaki ulusal kurtuluş hareketleriyle dayanışma durumunda bulunmayı gerektirdiği, dünya ölçüsünde devrimci işçi hareketiyle dayanışma ilişkileri içinde bulunmayı gerektirdiği ve bu uluslararası devrimci dayanışmanın bağımsız ve yaratıcı tutumumuzla asla çelişmediği inancındadır.»

Gerçekten Birlik İsteniyorsa!

Türkiye'de, sosyalist potansiyelin, 1971 öncesine kıyasla çok daha artmış olduğu tartışma götürmeyen bir gerçek. Bunu dost da biliyor, düşman da. Ama dostun da düşmanın da bildiği ve yine tartışma gerektirmeyen bir gerçek daha var ki, bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu edinmişler için son derece acıdır. O da, bu potansiyeli harekete geçirecek, yani ondan aldığı güçle, onu devrimci eylem alanına sokacak, bir proletarya partisinden yoksun oluşumuz. İşte bu gerçek sınıf düşmanın ekmeğine yağ sürüyor. Öyle ise bu duruma son vermek zorundayız.

TİP, TSİP, mülteciler ve bağnaz pekinciler dışında, proleter devrimci hareket içinde değerlendirebileceğimiz ve bir zamanlar örgütsüz bir bütün oluşturan her çevre durumun farkında ve buna bir son vermekten başka bir yol olmadığının bilincinde. Devrim yapmak için yola çıkanlar, işçi sınıfının davasını layıkıyle güdebilmek için her türlü fedakarlığa hazır olanlar bu durumun sancını çekiyor.

Gerçekten de, içinde bulunduğumuz, her geçen gün yeni bölünmeler getiren bu başıbozukluk ortamını görüpte umursamamak olanaksız. Emperyalizm 12 Mart örneği her an bir baskın verebilir. Ve baskını verdiği zaman, örgüt içinde bazı konularda devrimci tartışmayı sürdürmekle birlikte, düşmana karşı tek bir vücut olarak direnecek güçlü bir hareket değil, ayıklanmaya, yutulmaya son derece uygun 'hareketcikler', 'örgütcükler' bulacaktır. Eğer böyle şey olursa, kolayca ayıklanmayı ve yutulmayı hak etmiş olacağız ve bunun günahını da ayıbını da hepimiz paylaşacağız.

Bölünme 1970'de başladı ve giderek hızlandı; kural haline geldi. Burada sorumluluk en başta 50 yılı aşkın bir zamandır süregelen proleter devrimci hareketimizin başını çekenlerdedir diyebiliriz. Bunu böyle kabul etmek gerekir, kaldı ki bu konuda özeleştiri de yapılmıştır. (Bak. Devrimci Hareketimizin Eleştirisi) Eğer o dönemlerde anti-emperyalist, anti-faşist eylemler içinde yetişen işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün her eylemine koşan veya ona eylemde öncülük eden proleter devrimci unsurlar gerektiği gibi örgütlenebilseydi, çok şey değişebilirdi.

O zaman, çeşitli bahanelerle peşinden adam sürükleyerek örgütten kopmak ve ayrı hareketler yaratmak kolay olamazdı. Çünkü, böyle davranmanın hiçbir haklılığı olmayacaktı. Oysa, örgütsüzlük ortamında bu gibi ayrılıkçı davranışlar görünüşte pek çoklarına göre haklılık payı taşıyordu. Hareketi örgütlemekten sorumlu olup da, bunu gerektiği gibi yapamayanlar bir bakıma bölünmeye zemin hazırlamış oldular, denebilir.

Uluslararası proleter devrimci hareketin bugün içinde bulunduğu bölünmüşlüğe varmasında Üçüncü Enternasyonalin bağlayıcılığının ortadan kalkmasının ve kişiliği ile birleştirici bir rol oynayan Stalin'in ölmesinin nasıl etkisi olduysa, proleter devrimci hareketimizin bölünmüşlüğünde de, gerekli bir örgüt disiplininden yoksunluğun büyük etkisi olmuştur.

Evet bunu teslim etmek gerekir ama, hareketi bir bütün olarak örgütlenmeye zorlayacak yerde, küçük küçük beylikler kurmak yolunu tutanların hiç günahı yok mu? Hiç günahı yoktur demek de olanaksızdır. Birincisi zor iştir; ikincisi kolay. En azından işin kolayına kaçmak bir hatadır. Nasıl ki, fabrikalarda işçi sınıfının ör-

gütleyip devrimci eyleme geçirmek varken, böyle bir zahmete katlanmadan işbirlikçi patronların evlerini kurşunlamak kolaysa.

Bölünmüşlüğün sorumluluğu şunda ya da bunda, bu elbette önemli, ancak sürüp gitmesisinin hem de her geçen gün yeni bölünmeler getirerek sürüp gitmesinin sorumluluğu bugün artık hepimizin omuzundadır.

Bunun sorumluluğunu duyanlar, her fırsatta birlik sorununu dile getiriyorlar. Fakat grupculuk zihniyetinden tüm olarak arınmış bir biçimde değil. Birliği savunmakla birlikte grup çıkarlarını ön planda tutmak henüz sürüyor. Bunun en büyük kanıtı, başından beri birliği savunan, hatta bu çağrıyı ilk yapan hareketimizi eleştirmeye kalkanların, kullandığı yöntemdir. Bunlar, 1965'lerde, 1968'lerde yazılmış yazılardan çıkarıp aldıkları ve böylece bütününden koparılan cümleciklerle, bizi eleştirmeye kalkıyorlar» yok «cunta» imişiz, yok, «işçi sınıfının öncülüğünü kabul etmiyormuşuz» vb.

Oysa yeni bir döneme geçmişiz ve biz üç yıldır EMEKÇİ'yi çıkarıyoruz; bu arada EMEKÇİ'den MEKTUP çıktı ve BAĞIMSIZ TÜRKİYE 17. sayıdır çıkıyor. Gerçekten ilkeli bir birlik sağlamak amacıyla, devrimci eleştiriler yapmak isteyenler bu yayınlarımıza baş vurmalıydı, ve vurmalıdır.

Bir çok şey değişmiştir. Dünün koşullarının doğurduğu tahlillerin, saptamaların çoğu eskimiştir. Bugün bunların bazıları garip bile gelebilir adama. Ama dün, o saptamaların maddi koşulları vardı. Eğer bir ilkeli birlik sağlamak istiyorsak, esas olarak bugün içinde bulunduğumuz koşulların incelenmesinden ve ortak sonuçlara varılmasından hareket etmek zorundayız. Ve somut adımlar atmakla yükümlüyüz.

TKP'nin TARİHSEL KONUMU

EMEKÇİ YAYINLARI

FİATI: 20 TL.

DAĞITIM: GEDA

TERİMLER, KAVRAMLAR:

Demokratik Merkeziyetçilik

Sosyalist bir partinin örgüt ilkelerinden birinin «demokratik merkeziyetçilik» olduğunu belirtmiş, «demokratik merkeziyetçiliği, partinin tüm organlarının aşağıdan yukarıya demokratik seçimle gelmesi, parti üst organları kararlarının aşağıya doğru bağlayıcı olması» ilkesi biçiminde tanımlamıştık.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, işçi sınıfı partisi, işçi sınıfına mücadelesinde öncülük edecek bir öncü müfrezedir. Ama öncülükle kalmaz, parti, aynı zamanda işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Örgüt, belli bir merkez ve bu merkeze organik olarak bağlı organlar çevresinde ideolojik, teorik ve eylemsel birlik içinde toplanmayı, ve o merkezden yönetilmeyi yani merkeziyetçiliği içerir. Çok yönlü ve çetin bir mücadeleyi başarı ile ve mücadelenin çeşitli anlarının gereklerine uygun bir biçimde yürütebilmek için güçlü tek bir yönetim, yani merkeziyetçilik zorunludur. Böyle bir merkez çevresinde toplanma ise, bu merkezin bir otoriteye, ideolojik, teorik, stratejik, taktik ve eylemsel, her anlamda bir söz geçirirliğe sahip olmasını öngörür. Merkeze bağlı olmama, kendi başına buyrukluk örgüt anlayışıyla bağdaşmayan anarşik bir tutumdur (kelime anlamıyla «arşi» sizlik, yani komutasızlık, yönetimsizlik tutumudur.)

İşçi sınıfı hareketleri tarihinde, merkezî otoriteye karşı olma tutumları sık sık görülmüştür; bunların çeşitli dönemlerde akım halini aldıkları da olmuştur. Bugün geri dönüp baktığımızda bu akımların harekete ne kadar zarar verdiklerini görüyoruz.

Örneğin, Marx ve Engels'in kurucuları oldukları Uluslararası İşçiler Birliği (Enternasyonal) içinde, örneğin, Bakunin ve benzerleri, Proudhon'cu görüşlerden de esinlenerek toplumun her alanındaki otoriteye olduğu gibi Birlik'in Genel Kuruluna tanınan yetkilere, yani Kurulun otoritesine de karşı çıkmışlar ve yerel organların özerkliğini savunmuşlardır. Ancak, bir kongrenin kararlarını «otoriter» diye suçlayarak onlara karşı çıkanların, baştan, yani kurulda çoğunluğu elde etmeyi umdukları zaman bu kararların baş savucuları olan aynı kişiler olmaları çok ilginçtir.

Gene, Rus Sosyal-demokrat Partisinin bir kesimi olan menşevikler yayın organı İskra'yı ele geçirdikten sonra bolşeviklere karşı saldırıya geçmişlerdir. Onlar şöyle diyorlardı:

«Partinin bütün kararlarına uyulmasını istemek biçimciliktir, bürokrasidir. Azınlığın çoğunluğa uymasını istemek parti üyelerinin istemini mekanik bir biçimde boğmaktır. Liderinden sıradan üyesine dek bütün parti üyelerini parti disiplinine aynı biçimde uymak zorunda tutmak istemek parti içinde köleliği uygulamaktır. Partide gereksinilen şey merkeziyet değil, bireylere ve parti örgütlerine, partinin kararlarını yerine getirmeme hakkını veren anarşik «özerklik»tir.»

Bütün bunlar yanlış görüşlerdir. Bunlar, örgütte gevşekliği ve başıboşluğu savunmaktır. Parti disiplinini, dolayısıyla da partiyi baltalamak onu başsız bırakmaktır. Aydın bireyciliğini övmektir. Anarşik disiplinsizliği haklı göstermektir. Partiyi dağınıklığa, dernekçiliğe, grupçuluğa çekmek istemekten başka bir şey değildir.

O halde bunların tam tersi ilkeleri parti içinde egemen kılmak gerekir. Nitekim Lenin menşeviklerin bu yanlış görüşlerini **«Bir adım ileri iki adım geri»** adındaki kitabında sert bir biçimde eleştirmiştir.

Merkeziyetçiliğe bu karşı çıkmalar, yukarıda da belirttiğimiz gibi, genellikle grup çıkarlarıyla, hizip çıkarlarıyla ilgili olmuştur. Denilen, özünde, şu oluyor: «Sen kongre kararı ile iş başına geldin, oysa ben buna razı değilim. Sen parti kongresinin mekanik çoğunluğuna dayanıyorsun, kişi olarak benim onayımı almıyorsun, oysa ben de seçilmeksizin o göreve gelmek istiyorum, sen benim bu isteğimi hesaba katmıyorsun. Yönetim yetkisini bizim eski ahpap çevresine bırakmıyorsun. Öyleyse biz de mızıkçılık ederiz. Kararları uygulatmayız, hatta bizim katılmadığımız merkez yönetimine verilen yetkileri onaylamayız, vb.» Bu düpedüz örgütün birliğini parçalamaktır, örgütü zayıflatmaktır. Hareketi kurmayından yoksun bırakmaktır.

Partileşmemiş ayrı ayrı grupların toplamı olan bir harekette, bu gruplar arasında yalnızca ideolojik, fikirlere ve kabul edilen genel doğrulara dayanan bir bağlantı vardır. Örneğin, 1971 öncesi proleter devrimci hareketinde olduğu gibi. (Elbette ki aynı ideolojiyi ve aynı çizgiyi benimseyen gruplardan söz ediyoruz.) Ama örgütlü bir parti haline gelindi mi, bir otoritenin yaratılması, fikirlerin gücünün merkezi bir otoritenin gücüne dönüşmesi, partinin alt kademelerinin üst kademelerine bağımlı olması gerekir. Yoksa hiç bir işin başı sonu belli olmaz, eylem birliği sağlanamaz. Yanlışların ve yenilgilerin önüne geçilemez.

Parçanın tüme, azınlığın çoğunluğa uyması kesinlikle «köleleşme» değildir. Tam tersine aynı bilince sahip olmanın, aynı ideolojiye inanmışlığın, ideolojik birliğin, maddi örgüt birliğiyle sağlamlaştırılması demektir. Her kademede kararlar demokratik yöntemlerle alınır. Parti disiplini de kör bir disiplin değildir. Bilinçli bir disiplindir. Zaten gücü de buradan gelir. Karar alınmadan önce her zaman tartışılır. Fikir ve görüşler karar safhasına gelinceye kadar elbette ki tartışmalı bir gelişme sürecinden geçerler. Her türlü koşul bu süreç üzerinde etkin olur. Ama tartışma dönemi bitip karar alındıktan sonra, tüm parti üyelerinin karara uyması esastır. Aksi halde başarılı bir mücadele sürdürmenin ve zafere ulaşmanın olanağı yoktur.

Özetle:

«Doğru ve sistemli çalışmak, yığınları bir hedef üzerinde yönetebilmek için, parti, tek bir tüzüğe, ortak bir parti disiplinine, başta parti kongresi kişiliğinde, iki kongre arasındaki dönemde de Genel Kurul ve ona karşı sorumlu Merkez yürütme kurulu kişiliğinde tek bir önder organa sahip olmalı, azınlık çoğunluğa, her bir organ merkeze, alt örgütler üst örgütlere bağımlı olmak üzere, **demokratik merkeziyet** temeli üzerinde kurulmalıdır. Bu koşullar olmadıkça işçi sınıfının partisi gerçek bir parti olamaz, sınıfı yönetme görevini yerine getiremez.»

Bilinçsiz ya da sınıf kökeni gereği sapına kadar devrimci olamayan unsurların partiye doluşması ve demokratik seçimlerde çoğunluğu elde edip yönetime gelmesi ve parti çizgisini devrimci yoldan saptırması olasılığına karşı **elbette ki alınacak önlemler vardır.** Bu konuda elbette ki çok uyanık olmak, eğitimi çok sıkı tutmak gerekir. Ama bu da yetmez. Parti kapıları, ancak, partili olabilecek bilince ulaşmış, öncü niteliğinde proleter devrimcilerine açık tutulmalıdır. Partinin öncü birliği olma niteliği ancak böyle korunabilir. Bu niteliğin korunmasında da demokratik merkeziyetçilik, eleştiri-özeleştiri yolu, izlenmesi zorunlu yoldur.

TÜSTAV

SUÇLUYORUZ!...

Mobutu, Hüseyin, Kenyatta gibilerinin, Diem, Lon Nol, Çang Kay-Şek ve kimlikleri titizlikle gizlenen daha nice Güney Amerikalı, Asyalı Afrikalı kanlı diktatörün, Dünya emperyalizminin elebaşısının paralı ajanları olduklarından kuşku duyan kalmış mıydı ki? Bunların emperyalist elebaşıdan direktifler aldıklarını ve bunları eksiksiz uyguladıklarından kim kuşku duyar? Yalnızca saflar ya da bilinçli suç ortakları.

Bugün Kinşassa'da hükmü geçen Belçika polisinin muhbiri, Patrice Lumumba'nın katili; Amman'daki Filistin halkının celladı; Nairobi'deki Mau-Mau'ların tasfiyecisi; Hindiçini halkına karşı soykırımı uygulayanlar; kurtuluş hareketlerine karşı savaşın, iç savaşların ya da karşı devrimci hükûmet darbelerinin sorumluları CIA denen o dev ahtopota benzer örgütün araçlarından başka birşey değildirler. Kuşkusuz CIA bu alanda faaliyette bulunan biricik örgüt değildi ve CIA'nın insanlarımızın, kurumlarımızın, istihbarat örgütlerimizin ifsat edilmesinde oynadığı rol, öteki batılı gizli istihbarat servislerinin ne sorumluluklarını ne de marifetlerini ortadan kaldırmaz. Ve eğer bugün yalnızca sınırları belirli bir alanda CIA'dan sözediyorsak, bu, mali olanakları bakımından olsun, üçüncü dünyada kurmuş olduğu en geniş ölçüdeki şebekelerin kapladığı alan bakımından olsun CIA'nın tüm örgütler içinde en güçlü olmasından ötürüdür.

«Washington Post» gazetecilerinin Hüseyin'in **No Beef** operasyonu ile ya da Mobutu ve benzerlerinin rollerini açıklayan operasyonlarla ilgili olarak yayınladıkları «ifşaat»ın şaşılacak bir yanı yok. Adı geçen kişilerin kimlikleri konusunda da şaşırtıcı birşey yok. «Afrique-Asie» Amerikalı meslekdaşlarımızdan çok önce Amerikan ya da diğer gizli servislerine hizmet eden «saygıdeğer ajanları» parmakla birer birer göstermekten geri kalmadı. Ama «Vashington-Post»un sözde sızdırdığı haberle ilgili olarak bazı sorular akla geliyor: Örneğin, acaba niçin bu yazılar CIA'nın en yüksek yetkilileri ile sıkı bağları olduğu herkesce bilinen İran Şahı'ndan sözetmiyor da ülkesinin bağımsızlığını ABD'ye karşı savunmasında tavizsiz tutumuyla tanınan Venezuella Cumhurbaşkanı Andres Peres, anlaşıldığına göre «Vashington-Post»a CIA'ya yakın kaynaklar tarafından sunulmuş olan bu listede yer alıyor? Hangi yanılgı sonucu, örneğin Pinochet'nin CIA bütçesinden payını almadığına ve öte yandan Kıbrıs Devlet Başkanı Makarios'un ve Meksika Cumhurbaşkanı Luis Echeveria'nın bu kaynaktan yararlandığına inanmamız isteniyor? Birbirine ters düşen bu adlar listesi, böylesine bir karışıklık Amerikan planları ve stratejisi karşısında boyun eğmeyi reddedenlerden öc almak için onları kirletmeği ve yıkmayı amaç edinmiyor da neyi amaçlıyor? Ve kim bize «iyileri» «kötülerden» ayırdetmemize yardımcı olmak için başka listelerin ortaya atılmıyacağını garanti edebilir?

Bize gelince, Arap dünyası üzerinde, Kızıl, Deniz'de, Hint Okyanusu'nda, Afrika'nın Güney bölgelerinde Amerikan hegemanyosına hizmet etmiş olan ve hizmet etmekte devam eden ve ilerici ve devrimci rejimleri kuşatmayı ve istikrarsızlığa uğratmayı hedef alan projeleri destekleyen bazı Afrika'lı ve Arap Devlet başkanlarıyla ilgili olarak yaptığımız araştırma kendilerini şu şekilde suçlamamıza olanak sağlamıştır:

1 — Zaire'nin Cumhurbaşkanı Mobutu'yu bizzat CIA'dan para almakla ve son on yıl içinde büyük bir kesimi İsviçre'deki numaralı banka hesaplarını beslemeye yaramış olan 50 milyon doları aşkın bir parayı almış olmakla suçluyoruz. Kendisini Roberto Holden'in FNLA'sı için verilmiş olan milyonlarca doları hesabına geçirmekle ve bugüne dek, sorumluluğu tüm Orta Afrika'yı kapsıyan Kinşassa'daki CIA merkezi şefi ile geniş «iş» ilişkileri sürdürmekle suçluyoruz.

2 — Mısır'ın Cumhurbaşkanı Enver Sedat'ı kendi ülkesinin gizli servislerinin şefi ve Suudi kıraliyet ailesiyle CIA arasında başlıca «bağın-

tı» olan Suudi Arabistanlı iş adamı Kemal Ethem'in aracılığı ile, iktidara gelişinden önce başlayıp bugüne dek süren bir süre içinde yüzbinlerce dolar (bazıları üç milyon dolar bile demektedir) almakla suçluyoruz.

3 — Suriye Cumhurbaşkanı Hafz Esad'ı, özkardeşi Albay Rıfat Esad aracılığıyla CIA ile sıkı bağlar kurmakla suçluyor. Ve kendisini yardım ve de komisyon olarak 12 milyon doları aşan bir parayı almakla suçluyoruz.

4 — Cumhurbaşkanı Cafer El Numeyri'yi bazı bakanları ve özellikle diplomasisinin şefi durumunda olan Mansur Halid'in aracılığıyla Hartum'daki CIA sorumluları ile sürekli bağlar kurmakla suçluyoruz. Kendisine son iki yıl içinde çeşitli «alışverişler» yüzünden toplamı beş milyon dolardan az olmayan «komisyonlar» ödenmiştir.

5 — Fas'ın Kıralı II. Hasan'ı, hem de Kıral 5. Muhammed'in ölümünden kısa bir süre önce aracılık eden General Ufkir'in de desteği ile CIA ile ve Pentagon'un gizli servisleriyle bir istihbarat değişim sisteminin kurulmasına önayak olmakla suçluyoruz. Kırala yakın olan ve onun tam güvenine sahip bulunan iki kişinin aracılığıyla Fas sarayına doğrudan doğruya ya da dolaylı yoldan CIA tarafından ödenen paraların 27 milyon doları bulduğu bizzat CIA'ca teslim edilmektedir. Bazı kaynaklar General Ufkir'in Fas'da CIA'nın baş ajanı olduğunu ve kendisinin bu sıfatla destekleme paralarının tümünü aldığını ve bu parayı bölüştürdüğünü hatırlatıyorlar.

6 — Pierre Gemayel ile iki oğlunu bugüne dek 18 milyon doları bulan bir askerî ve malî yardım karşılığında Lübnan'daki Hıristiyan Falanjist örgütü doğrudan doğruya CIA'ya bağımlı duruma getirmekle suçluyoruz.

7 — OMAN'ın Sultan Kâbus'unu, Suidi asıllı olan Ürdün'lü iş adamı Hasan Şakir aracılığıyla, CIA'dan 7 milyon dolardan fazla bir para almakla suçluyoruz. Bu para komisyon ve destekleme fonu biçimindeydi. Sultan Kâbus CIA denetimindeki bir Amerikan firması olan Los Angeles'deki Vinneli Corporation ile Suudi Arabistanlı ulusal muhafız birliklerini eğitmek için (hepsi de Vietnam'da savaşmış) Amerikan subaylarını göreve almak üzere bir sözleşme yapmıştır.

Liste uzundur, çok uzundur. Araştırmalarımız ilerledikçe listeyi tamamlıyacağız. Ta ki kendilerini ezen rejimlerin çürümüş oğünün ve ihanetinin nerelere kadar uzandığının bilincine varan bu ülkelerin halkları yöneticileri kapı dışarı edene dek...

Genç İktisatçılar Derneği Kuruldu

İstanbul İktisadi Ticari İlimler Akademisinde kurulan gençlik örgütü yayınladığı ilk bildiride okulda faşistlerin çeşitli tertip ve baskılarını sergilemiş ve «kararlı bir şekilde faşistlere karşı koymanın» zorunluluğundan bahsetmiştir. Tüm devrimci öğrencileri eylem birliğine çağıran bildiri şöyle son bulmaktadır:

ARKADAŞLAR,

Genelde yurt çapında, özelde okulumuz içinde faşistlere karşı mücadele vermenin, akademik - demokratik haklar için mücadele vermenin örgütlü bir biçimde olması gereğine inanan biz, İ.T.İ.A.'li devrimciler «GENÇ İKTİSATÇILAR ARAŞTIRMA DERNEĞİ» adı altında bir dernek kurarak çalışmalara başlamış bulunuyoruz.

İ.T.İ.A.'lı tüm anti - faşist arkadaşları da bu dernek çatısı altında birleşmeye ve faşizme karşı aktif mücadeleye çağırıyoruz.

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN DEMOKRATK AKADEMİ MÜCADELEMİZ!

DEVRİMCİ HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

FİATI: 20 TL.

DAĞITIM: GEDA

EMEKÇİ YAYINLARI

30 MART 1972 KIZILDERE

Ülkemiz bir 12 Mart açık faşizm dönemi yaşadı; emekçi halk bu dönemin acısını etinde tattı.

Grevler yasaklandı, direnişler kurşunla kırıldı; Yoksul köylülerin toprağa özlemi dipçik altına alındı. İşkencehaneler doldu, en gaddar ve en adi işkence yöntemleri olağan duruma getirildi; zindanlar doldu taştı; sıkı yönetim mahkemeleri tam istim çalıştırıldı, cezalar yağdırıldı; darağaçları kuruldu, halkın yiğit evlatları asıldı; sokağa çıkma yasakları, baskınlar ve katliamlar yani «kahpe tuzakları» birbirini kovaladı.

Sözün kısası; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yüreklerindeki karanlık dışa vurdu; ülke kapkaranlık bir dönemden geçti. Ama karanlıklar ortamında geleceğin parıltılarını saçanlar yok değildi.

Bunlar; işkencehanelerde devrimci şerefine gölge düşürmeyenlerdi. Bunlar «yiğit olan yatamıyor derdinden» misali hapishanelerde, kavgaya katılmaya can atarak, bu özlemle tutuşarak direnenlerdi. Bunlar, faşizmin namluları karşısında gözünü kırpmadan ölebilenlerdi.

İşte 30 Mart 1972 günü Kızıldere öyle bir karanlıklar ortamında, geleceğin parıltılarını saçanların anıtlaştığı gün oldu.

Yürekleri ülkelerinin bağımsızlığı ve halklarının kurtuluşu özlemiyle kavrulan, defterlerinde doğru-yanlış ama bu yolda ölünceye kadar savaşmaktan başka bir şey yazmayan 10 yiğit, tüm halkın gönlünü coşturan; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yüreklerine korku salan bir direniş gösterdiler.

O gün faşizm, tankla, topla, roketle saldırdı; o gün devrimciler, bükülmez bir cesaret ve eğilmez bir onurla karşı koydular, tüm umutsuzluklara karşın. Sonunda cesaret ve onur kazandı; o gün faşizmin aczi sergilendi.

O gün, cesaretten, onurdan, kararlılıktan yana ne varsa tüm dünya üstünde parladı. O gün kahpelikten, hayınlıktan yana ne varsa tüm dünya üzre karardı, ufaldı, yenilgiye daha bir mahkumlaştı.

İşte bu yüzdendir ki, 30 Mart 1972 tarihi, ve Kızıldere adı ve o 10 yiğit kardeş unutulmadı, unutulmayacak, unutulamaz. Onlar türkülerde yaşıyorlar belleklerde yaşayacaklar.

Ülkelerinin bağımsızlığı uğrunda ölümü küçümseyerek, inandıkları yolda savaşanları halkımız saygı ile anacaktır.

Kahrolsun Emperyalizm!
Kahrolsun Faşizm!

DİSTAV